

NANCY SPRINGER

EnOLA

HoLMESOVÁ 6

PRÍPAD ZÁHADNEJ ZÁSIELKY

**COO
BOO**

Enola Holmesová

Prípad záhadnej zásielky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Nancy Springer
Enola Holmesová – Prípad záhadnej zásielky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

EnOLA HOLMESOVÁ 6

PRÍPAD ZÁHADNEJ ZÁSIELKY

Nancy Springer

EnOLA HOLMESOVÁ 6

PRÍPAD ZÁHADNEJ ZÁSIELKY

COO
BOO

Mojej matke

JÚL 1889

„Jaká som rada, že vás vidím, pán Sherlock, fakticky... A vďačná!“ Pani Lanová, verná kuchárka Holmesovcov, ktorá pozná slávneho detektíva od útleho detstva, keď ešte ako malý chlapec nosil krátke nohavice, nedokáže ovládnuť roztrasený hlas ani potlačiť slzy v starnúcich očiach. „Fakticky vďačná, že ste prišli...“

„Nezmysel.“ Sherlock Holmes sa aj tentoraz ostýcha akoľkoľvek dať najavo svoje emócie a radšej skúma drevené detaily panstva Ferndell Hall. „Kedykoľvek rád navštívim domov svojich predkov.“ Má na sebe letný odev vhodný na vidiek – béžový ľanový oblek, topánky a rukavice zo svetlohnedej kozinky a loveckú čiapku. Na stolík v salóniku odloží rukavice, čiapku aj vychádzkovú palicu a bez ďalšieho zdržiavania prejde k veci. „Telegram od pána Lana znel dosť záhadne. Môžete mi, prosím, prezradiť, čo je také zvláštne na tom balíčku, ktorý sa zdráhate otvoriť?“

Skôr než mu pani Lanová stihne odpovedať, do salónika sa vrúti bielovlasý komorník Lane, jej manžel, a zďaleka nie tak spôsobne, ako býva jeho zvykom, vyhrkne: „Pán Sherlock! Je

to od vás fakt milé!“ A potom nasledujú otrepané zdvorilostné frázy: „... také potešení pre moje staré oči... je od vás moc pozorné... velice pekný deň... Smiem si dovoliť navrhnúť vám posedenie vonku, pane?“

Pohostinní manželia nakoniec usadia Sherlocka na tienistej verande, kde vetrík zmierňuje horúčavu, a pani Lanová mu ponúkne limonádu a zákusky. Potom sa detektív vráti k pôvodnej téme.

„Pán Lane,“ spýta sa váženého komorníka, „čo presne vás a pani Lanovú znepokojuje na balíčku, ktorý ste dostali?“

Lane, ktorý sa za tie roky vyškolicil v riešení bezpočtu nezrovnalostí v dome, ide na vec metodicky: „Predovšetkým to, pán Sherlock, že prišiel uprostred noci a my netušíme, kto ho tu nechal.“

Na znudenej tvári slávneho detektíva sa prvýkrát ukáže niečo ako záujem. V prútenom kresle sa nakloní mierne dopredu a opýta sa: „Nechal kde?“

„Pri kuchynských dverách. Nebyť Reginalda, do rána by sme si ho nevšimli.“

Chlpatá kólia, ktorá do tejto chvíle nehybne ležala obďaleč, pri zvuku svojho mena zdvihne hlavu.

„Už ho nechávame spať dnúka,“ vysvetlí pani Lanová a svojimi oblými krivkami vyplní priestor v druhom prútenom kresle. „Pribúdajú mu roky... jako nám.“

Reginald znovu položí hlavu na zem a huňatým chvostom chvíľu búcha o drevenú podlahu verandy.

„Predpokladám, že zaštekal...“ Sherlock Holmes stráca trpezlivosť.

„Tak veru, štekal jak tiger, to treba uznať!“ prikývne pani Lanová dôrazne. „No aj tak si myslím, že by sme ho neočuli, kebych nespala v knižnici na rozkladacej pohovke. Prepáčte, pán Sherlock, kolená mi už neslúžia. A tie schody...“

„Ja som však spal v izbe pre služobníctvo,“ vyhlási Lane dôležito, „a nyšt som nezaregistroval až do chvíle, keď ma pani Lanová privolala zvončekom.“

„Skákal na kuchynské dvere a štekal jak lev!“ Pani Lanová zrejme opäť hovorí o psovi. Jej energické rozprávanie výrazne kontrastuje s opatrnou výpoveďou manžela, zvlášť vzhľadom na skutočnosť, že tiger ani lev neštekajú. „Bála som sa hocičo urobiť, kým pán Lane nezišiel dole.“

Sherlock Holmes sa oprie o stoličku a na jeho tvári s orlímí rysmi sa opäť odráža sklamanie z ľudskej hlúposti. „Keď ste teda nakoniec začali pátrať, našli ste balíček, ale nijaké stopy po tej tajomnej osobe či osobách, ktoré ho tam nechali... O koľkej to bolo?“

„Vo štvrtok ráno o tri dvadsať alebo tak nejako, pán Sherlock,“ odvetí komorník. „Šiel som sa pozrieť von, ale bola veľiká tma a nebo zamračené, takže som nyšt nevidel.“

„Rozumiem. Potom ste ten balíček priniesli dovnútra, ale neotvorili ho. Prečo?“

„To by sme si nedovolili, pán Sherlock. Tá zásielka je z viacerých dôvodov zvláštna, ťažko sa to vysvetľuje.“

Zdá sa, že Lane sa na to aj tak chystá, ale Sherlock Holmes autoritatívne zdvihne ruku, aby ho zastavil. „Budem sa riadiť vlastným úsudkom. Prosím, buďte taký láskavý a doneste mi tú záhadnú zásielku.“

Nie je to balíček v pravom zmysle slova, skôr veľká obálka pozliepaná z hnedého papiera. Je taká ľahká, že vyzerá, akoby bola prázdna. Nápis na nej však pútajú pozornosť aj samotného Sherlocka Holmesa. Každý centimeter prednej strany obálky pokrývajú výrazné čierne ornamenty. Všetky štyri okraje sú orámované hrubými čiarami prechádzajúcimi do rozličných slučiek, špirál a cikcakov. V uhlopriečne protiľahlých rohoch sú nakreslené okrúhle a mandľové tvary pripomínajúce oči.

„Veru vám poviem, behá mi z toho mráz po chrbte,“ vyhlási pani Lanová pri pohľade na obálku a vzápätí sa prekrízuje.

„To bol s najväčšou pravdepodobnosťou zámer. Kto však...“ Sherlock Holmes nedokončí otázku a prezerá si ostatné kresby na obálke.

Každý kúsok papiera pokrývajú náčrty vtákov, hadov, šípov, astrologických znamení, polmesiacov a lúčov. Vyzerá to, akoby sa niekto bál nechať miesto na niečo ďalšie – s výnimkou veľkého kruhu uprostred. Tento priestor vyzerá na prvý pohľad prázdny, pretože je zlovestne ohraničený radom pretínajúcich sa čiar.

Sherlock Holmes vytiahne lupu a skúma obálku kúsok po kúsku. Sústredene, viac než je uňho bežné, sa zameria práve na stredovú kresbu. Po chvíli lupu odloží, zjavne nevedomky

rovno na podnos so zákuskami, a s obálkou na kolenách sa zadáva na dubové lesy Ferndellu.

Pán a pani Lanovci si mlčky vymenia pohľady. V tichu počuť len chrápanie kólie.

Sherlock Holmes zažmurká, pozrie sa na spiaceho psa a potom sa otočí ku komorníkovi a k jeho žene. „Všimli ste si tie kresby ceruzkou?“ spýta sa.

Lane odpovie nezvyčajne formálne, skoro až opatrne: „Áno, pane, všimli.“

„Ja som ich svojima starýma očima teda vôbec nevidela,“ vyhlási pani Lanová, ako keby sa priznávala k nejakému hriechu, „kým mi ich pán Lane neukázal v rannom svetle. Na tom hneďom papieri ich ledva vidieť.“

„Predpokladám, že lepšie ich bolo vidieť predtým, než ich niekto pokreslil týmito uhľovými vzormi.“

„Uhľovými?“ zvolajú obaja Lanovci naraz.

„Presne tak. Pri bližšom preskúmaní môžete vidieť zrnitosť a šmuhy. Uhoľ takmer prekryl kresbu, ktorú určite niekto vytvoril ako prvú. Čo si o nej myslíte?“

Manželia sa na seba nervózne pozerú, potom komorník odpovie: „Veľmi pekná podrobná kresba kvetu...“

„Chryzantémy,“ preruší ho Sherlock trochu príkro.

„... uprostred venca zo zelene.“

„Z brečtana,“ podotkne Sherlock ešte odmeranejšie. „Nie je náhodou niekomu z vás známy štýl toho umelca?“

Ticho.

Lanovci vyzerajú nešťastne.

„Nuž,“ ozve sa nakoniec pani Lanová, „pripomína mi to...“
Zdá sa však, že nedokáže vetu dokončiť.

„Neni vhodné, aby sme sa k tomu vyjadrovali, pán Sherlock,“ prevínilo povie pán Lane.

„Prosím vás!“ Sherlockov tón prezrádza jeho rýchlo sa meniacu náladu. „Viete rovnako dobre ako ja, že tie obrázky nakreslila moja matka.“

Hovorí o lady Eudorii Vernetovej Holmesovej, ktorá je už vyše roka nezvestná, hoci sa nepredpokladá, že by to mohlo súvisieť s násilným trestným činom. Skôr prichádza do úvahy, že táto postaršia výstredná dáma jednoducho utiekla.

A krátko po nej urobila to isté aj jej dcéra, Sherlockova oveľa mladšia sestra, štrnásťročná Enola Eudoria Hadassah Holmesová.

Nasleduje dlhá pauza, potom sa pani Lanová nasmelo spýta: „Pán Sherlock, viete čosi o lady Holmesovej alebo o slečne Enole?“

„Ach.“ Pokiaľ aj slávny detektív pocíti pri počutí sestrinho mena zvláštnu zmes emócií, rozhodne sa to nedá na jeho ostro rezanej tvári poznať. „Áno, Enolu som niekoľkokrát stretol v Londýne, no nikdy som z toho nemal dobrý pocit.“

„Ale darí sa jej dobre?“

„Až príliš dobre. Najprv sa zdalo, že sa spolčila s matkou – komunikovali spolu cez zašifrované odkazy v osobnej rubrike *Pall Mall Gazette*.“

Pani Lanová sa pozrie na manžela, ten si odkašle a až potom sa odváži opýtať: „Vy ste tú šifru rozlúštili?“

„Bolo ich viacero. Samozrejme, že áno. Okrem jednej, ktorá mi nedáva zmysel.“ Pri tomto priznaní detektívov hlas sprísnie. „Môžem však s istotou povedať, že matkino krycie meno je Chryzantéma a sestrino Brečtan.“ Prstom ukáže na drobné kresby na obálke, ktorá mu leží na kolenách.

Manželia Lanovci zalapajú po dychu tak hlasno, že zobudia Reginalda. Ten sa postaví na biele labky, nastraží uši, zavetrí a spozornie.

„Reginald.“ Sherlock sa obráti k psovi s rovnakou vážnosťou, ako by to urobil pri vysvetľovaní prípadu Watsonovi. „Lady Holmesová nedala o sebe vedieť už celé mesiace. Prečo teraz a takýmto spôsobom?“ Jeho úzke prsty nehučne bubnujú po hneďom papieri balíčka. „A čo je vnútri?“

Lane sa ponúkne: „Mám priniesť nôž na listy, pane?“

„Nie. Nemôžem to otvoriť.“ Skutočný džentlmen by ani nepomyslel na to, že by čítal cudziu poštu. „Je to pre Enolu.“ Sherlock Holmes si vloží lupu do vrecka a vstane. Je v strehu ako pes po jeho boku. Ako lovec, ktorý zachytil stopu. „Vezmem to so sebou do Londýna a odovzdám jej to do vlastných rúk.“

Lanovci sa tiež postavia a uprú naňho neveriace pohľady. Komorník vysloví svoju pochybnosť: „Ehm, pán Sherlock... viete vôbec, kde ju máte hľadať?“

„Viem.“ V detektívových očiach sa zaleskne a tvárou mu prebehne náznak úsmevu. „Áno, myslím si, že viem.“

PRVÁ KAPITOLA

Toho osudného rána som sa vybrala do svojej kancelárie – na myslím, samozrejme, kanceláriu doktora Leslieho T. Ragoština, vedeckého investigátora, svojho vymysleného zamestnávateľa – oblečená v dokonale pasujúcich šatách princesového strihu z imelovozeleného hodvábu so širokým golierom z jemnej organzy a s klobúkom, ktorý k nim ladil. Červenohnedé vlasy (parochňa) som mala elegantne vyčesané a na správnom prste sa mi vynímal snubný prsteň.

„Dobré ráno, pani Jacobsonová!“ zvolal sluha v livreji, keď mi otváral dvere.

„Dobré ráno, Joddy!“ Usmiala som sa. Vlastne som sa rozžiarila od radosti, pretože ten prostý chlapec to po mesiaci konečne pochopil. Dnešné ráno bolo úplným opakom prvého dňa, keď som prišla do práce v šatách od krajčírky (zo slivkovomodrého mušelínu s ozdobnými háčkovými nášivkami) a s prsteňom na ruke.

„Od tejto chvíle ma budete oslovať pani Jacobsonová,“ pomerne príkro som vysvetlila zhromaždenému personálu „doktora Ragostina“ — gazdinej pani Fitzsimmonsovej, kuchárke pani Baileyovej a Joddymu. „Pani John Jacobsonová.“ Vystrela som ľavú ruku, aby videli môj snubný prsteň, ktorý som si predchádzajúcu noc kúpila v záložni.

„Krucinál!“ vykrikol Joddy a vyvalil oči spod smiešneho klobúka, ktorý bol súčasťou jeho rovnošaty. „To je zlato, že? Je opravdické?“

„Ehm, gratulujeme!“ vyhlásila pani Fitzsimmonsová. „Paradón, prekvapili ste nás. Docela sme zaskočení.“

Ani zďaleka nie tak ako ja, ale nemohla som im, samozrejme, vysvetľovať, že môj brat Sherlock sa pri riešení prípadu lorda Whimbrela a tajuplnej krinolíny dozvedel priveľa, a preto som zo dňa na deň musela utiecť z East Endu a vzdať sa všetkého oblečenia Ivy Meshlovej, lacných blond príčeskov aj gýčových ozdôb. Vedela som totiž, že budem musieť zmeniť identitu.

„Nevidieť na vás žiadny bežný, ehm... príznak,“ pokračovala pani Fitzsimmonsová.

„Blbost!“ vybuchla oveľa úprimnejšia pani Baileyová. „Ten váš pán Jacobson, šak on žije nakope s doktorom Ragostinom, je tak?“

Tí dvaja zalapali po dychu. Bolo to prvý raz, čo sa niekto z nich odvážil povedať mi čosi také do očí, naznačiť ten rozsah výmyslov a lží, na ktorých stála moja kariéra. Pravdaže, mala

som ju okamžite umlčať, ale tak ma pobavila, bola nafúknutá doslova ako ježko, až som sa rozosmiala.

Všetci traja na mňa zízali. Právom. „Pekne a odvážne povedané, pani Baileyová,“ vyhlásila som ešte vždy s úsmevom, ale už zdržanlivejšie. „Nože mi povedzte, platia vám tu dobre? Zaobchádzajú s vami slušne? Vyhovuje vám toto miesto?“ S vytiahnutým obočím a prenikavým pohľadom som sa opýtala každého z nich.

Všetci horlivo prikývli a možno si pritom spomenuli na mimoriadne štedré odmeny, ktoré som im dala na Vianoce.

„Tak teda,“ spýtala som sa a tentoraz som sa zamerala najmä na pani Baileyovú, „ako sa volám?“

Okamžite prikývla ako spriaznená konšpirátorka, nepochybne plná vďačnosti, že ju jej výbuch hnevu nepripravil o miesto. „Jasnačka... voláte sa... Dočerta, zabudla som.“

„Pani John Jacobsonová.“ Bežné meno, takže môj fiktívny manžel nemusí byť práve ten John Jacobson, ktorého pozná každý, koho by som mohla stretnúť.

„Áno, madam... pani Jacobsonová.“ Pani Baileyová sa mi dokonca uklonila.

„Výborne. Pani Fitzsimmonsová?“

„Zo srdca vám vinšujem, pani Jacobsonová.“

„Ďakujem.“ Nielenže som zmenila svoj vzhľad, dovolila som si aj aristokratickejší prízvuk. „Joddy?“

„Hm, jak hovoríte, milady.“

Vzdychla som si. Naozaj si to ten chlapec s deravou hlavou nezapamätá? „Nesmiete mi hovoriť milady! Ako sa teraz volám?“

„Hm, pani Jacobsová?“

„Jacobsonová.“

„Áno, milady. Pani Jacobsonová.“

„V poriadku. Mimochodom, už nie som sekretárka doktora Ragostina, teraz som jeho asistentka.“

„Isteže, pani Jacobsonová,“ súhlasili všetci s mojou novou identitou.

„V podstate sa pre vás nič nezmení,“ dodala som. „Len si plňte povinnosti ako predtým.“

Bez ďalších rečí sa rozišli. Vedela som, že budú klebetiť s ostatnými sluhami zo susedstva. Našťastie je táto štvrt' ďaleko od Sherlocka aj Mycrofta a ešte väčšie šťastie je, že ani jeden z bratov nemá služobníctvo. Napriek tomu som si vzdychla v obave, že nejaké reči by sa k nim predsa len mohli dostať a upútať ich pozornosť.

Keď sa jún stretol s júlom, moje obavy už boli na ústupe. Za zmienku stojí jedine fakt, že v novom domove som sa dostatočne a dobre stravovala, takže tvár aj ďalšie časti tela sa mi trochu zaoblili a už som nepotrebovala toľko výplní. Prenajala som si drahú izbu v Profesionálnom dámskom klube, ktorého som bola členkou a kam muži za nijakých okolností nemali povolený vstup. Cítila som sa tam bezpečne. Táto

okolnosť v kombinácii so zmenou výzoru ma ukolísala do stavu sebauspokojenia, z ktorého som zakrátko spadla rovno na svoj samolúby zadok.

Ešte predtým však došlo k istej udalosti, ktorá s tým súvisela.

DRUHÁ KAPITOLA

V ten osudný deň, keď som mala na sebe imelovozelené šaty, v kancelárii doktora Ragostina sa okamžite po mojom príchode ozval zvonček. A zvonil a zvonil ako hlásič požiarneho poplachu.

„Pomoc! Pre lásku Božiu pomôžte mi niekto!“ kričal akýsi muž melodramatickým, až operným aristokratickým tónom, absolútne vybočujúcim z rámca zvyčajnej britskej zdržanlivosti. „Ponáhľajte sa!“

Nezaznamenala som v tom hlbokom hlase cudzí prízvuk?

„Preboha, Joddy,“ prikázala som vyľakanému chlapcovi spoza svojho pracovného stola, „choď otvoriť!“

Len čo tak urobil, naskytol sa mi pohľad na kričiaceho muža a jeho skrivenú červenú tvár, smiešne vtesnanú medzi lesklý cylinder a naškrobený golier, hodvábnu kravatu a vychádzkový kabát. Vošiel dnu a zamieril ku mne, snažiac sa upraviť svoj zovňajšok, keďže som vstala, aby som ho pozdra-

vila. Bol to príjemne vyzerajúci mladý lord, takým tým divokým spôsobom pripomínajúci Heathcliffa z románu Emily Brontëovej.

„Je tu doktor Ragostin?“ spýtal sa ako niekto, kto takmer prišiel o rozum, ale nie o dobré spôsoby, pretože si zložil klobúk, a tak zároveň odhalil svoje havranie vlasy.

„Žiaľ, nie. Ani tak skoro jeho návrat neočakávame.“ Moje šaty z hodvábneho ripsu a organzy jasne naznačovali, že nie som obyčajná pomocná sila, a to mi dodávalo odvahu. „Ako osobná asistentka doktora Ragostina vám však možno budem vedieť nejako pomôcť. Prosím, sadnite si.“

Zvalil sa na stoličku, čo vyvolalo dojem, že vyčerpaním melie z posledného. Akoby zázrakom – vzhľadom na svoju zvyčajnú neschopnosť – sa objavil Joddy s karafou ľadovej vody a pohármi na podnose. Jeden som naplnila a muž studený nápoj prijal. Nepochybne preto, aby sa upokojil a ovlažil si podráždené hrdlo.

Ja som sa medzitým vrátila za svoj stôl. „Vaše meno, prosím,“ požiadala som ho, pripravená s papierom a ceruzkou v ruke.

Mužovo obočie pripomínajúce čierne havranie krídla sa zamračilo. „Moja manželka, ktorá je tretou dcérou grófa z Chipley-on-Wye, nevysvetliteľne zmizla, a to za veľmi zvláštnych okolností. Polícia je banda hlupákov a ja už nemám čas na ďalšie absurdnosti. Oveľa radšej by som sa porozprával s doktorom Ragostinom osobne.“

„Rozumiem. V prípade núdze som však plne oprávnená podniknúť predbežné kroky. Preto si, prosím, musím teraz zaznamenať fakty. Vaše meno?“

Vzpriamril sa na stoličke ako stožiar. „Som vojvoda Luis Orlando del Campo z katalánskeho kráľovského rodu.“

Ach! *Španielsky* vojvoda!

„Je mi potešením byť vám k službám, vaša milosť,“ zarecitovala som automaticky. Ako každý britský školák, aj ja som mala v hlave vtlačенú šľachtickú hierarchiu: kráľ, vojvoda, markíz, gróf, barón... A titulovanie: vaša kráľovská výsosť, vaša milosť, milord, milord a milord. Zvláštne tituly ako cisár, kontinentálny gróf, rytier, mladší syn a podobne si človek musel pozrieť v príručke etikety. „A čo...“

„Moja manželka,“ prerušil ma s ešte väčšou dôraznosťou, „je vznešená lady Blanchefleur. Svet vojvodkyňu pozná vďaka jej jemnej kráse, je to nežný kvietok na krehkej nitke ženskosti.“

„Zaiste,“ zamrmlala som, dosť zaskočená týmto poetickým opisom, hoci meno jeho manželky vo francúzštine vskutku znamenalo „biely kvet“. „A podľa vašej milosti je zmiznutie vojvodkyne nešťastná náhoda?“

„Niekto ju musel nevysvetliteľným spôsobom uniesť – aspoň sa tak domnievame –, keď si užívala každodennú prechádzku so svojimi dvornými dámami.“ Jeho pokožka pod čiernymi vlasmi úplne zbelela.

„Kedy približne došlo k tomu hroznému činu?“

„Včera popoludní okolo druhej.“

Pravdepodobne celú noc nespal, nie div, že vyzeral taký zničený. „A kde sa to stalo?“

„Prechádzali sa po štvrti Marylebone. Tuším to bolo na Baker Street.“

„Aha,“ zašemetila som. „Hm.“ *Baker Street!* Tam býva môj milovaný a obávaný brat Sherlock, čo znamená, že keď tam pôjdem prípad vyšetrovať, môžem sa ocitnúť nebezpečne blízko jeho bytu. „Ehm. Baker Street. Pravdaže. Kde presne na Baker Street?“

„Na Dorsett Square...“

Pánabeka! Mimoriadne blízko Sherlockovho bytu.

„... tam je, ak sa nemýlim, stanica metra.“ Vojvoda vyriešol slovo *metro* s typickým odporom pravého džentlmena. Pohrýdal týmto hypermoderným, temným a výparmi zahľteným dopravným prostriedkom, pretože ho ako najlacnejší spôsob prepravy v Londýne zväčša používali len ľudia z nižších tried. Navzdory tomu, že dym z lokomotív pohlcovali ventilačné šachty, podzemie páchlo plynovými emisiami a obrovským množstvom neumytého obyvateľstva.

Zaujímalo by ma, či niekedy metro použil môj brat. Doktor Watson sa vo svojich zápiskoch ani raz nezmienil o tom, že by veľký detektív niekedy vstúpil do podzemnej stanice, ktorú mal tak výhodne blízko svojho príbytku.

„Prosím, vaša milosť,“ naliehala som na svojho aristokratického klienta, „povedzte mi, čo sa presne stalo.“

„Je to nanajvýš trápne a znepokojujúce.“ Vojvoda Luis Orlando del Campo na protest zdvihol obe ruky schované v ru-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Enola Holmesová – Případ záhadnej zásielky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.